

A AGAINST
ALL
ODDS
PROJECT

A

O

ETHICS / AESTHETICS

Ρανος Kombis | Πάνος Κόμπης

Untitled, 2011, installation, hemp, dimensions variable

Χωρίς τίτλο, 2011, εγκατάσταση, κάνναβη, διαστάσεις μεταβλητές

which permeate the composition.

After an exhausting roam around the city, Eleni Karayanni seeks refuge in her own safe room –*My Room*– and conveys part of her private space through pieces of paper, photos and notes which cover the walls in dense layouts and act like countless makeshift post-it notes. The old reused furniture and objects collected from the streets of Athens join the tapestry of personal memories on the walls in telling the story of a woman who lives and moves in the city. The whole picture is completed by video projected on the wooden TV set: images, music and whispered songs turn the urban stage set into a landscape of personal self-awareness.

The installation by Panos Kombis is expansive in nature yet, unlike man's violent and destructive foray into the natural environment, it induces a sense of serenity. As he says: "This is not a subversion with evil intentions; it aims to reveal the original nature of beings and urges man's return to Nature." As a pharmaceutical substance, cannabis points to antiquity, when the architect was a holistic creator (medical man, priest and astronomer) and healer (of the body, the spirit, the sentiment); now it offers to heal a mortally wounded technological culture and sets targets for contemporary architecture. It goes into industrial spaces, which contain technology and contemporary culture, and transforms them, gradually spreading like a creeping plant over perforated surfaces and dense groups of bulbs that function like self-fertilizing and interdependent living units, while space goes into a new stage of mutation and change of identity.

The Elena Papadimitriou's installation (*Migration*) resorts to the perpetual reproduction of motifs and the lightweight, short-lived symbol of the butterfly to talk about the painful adventure of human migration. "The

χρονα, εύγλωττο συνθετικό ιστό: το ξύλο ως πρωτογενές υλικό με οργανικές ιδιαιτερότητες (νερά, ρόζοι), χρησιμοποιείται ως εύπλαστος καμβάς και διαλυτή επιφάνεια εργασίας, παραπέμποντας, όπως ο ίδιος σημειώνει, «σε πρωτόγονες μορφές πολιτισμού», μα ταυτόχρονα σχολιάζοντας το σύγχρονο αστικό τοπίο, τα τρέχοντα κοινωνικά δεδομένα και «το πλήθος των πληροφοριών που μας έχουν απομακρύνει από τη φύση». Επιδεχόμενη πλήθος επεξεργασίες και τιθασεύσεις, κακοποιήσεις και μεταμορφώσεις (κάψιμο, σκάλισμα, βάψιμο, τεμαχισμός), μέσα από τις οποίες αποκτά περιρρέουσα υφή και ταυτότητα, η πρώτη ύλη του Θεοδωρίδη εγκολπώνεται επαναλαμβανόμενα ίχνη μοτίβων, οδηγούμενη σταδιακά σε έξεργα αυτοτελή στιγμιότυπα με πυκνές αναφορές στα κόμικ και τα γκράφιτι, σε ουτοπικά αστικά και υπαίθρια αποσπασματικά τοπία με έντονες αντιθέσεις που διαπερνούν τη σύνθεση.

Η Ελένη Καραγιάννη, ολοκληρώνοντας μια εξαντλητική περιπλάνηση στην πόλη και καταφεύγοντας στο δικό της –ασφαλές– δωμάτιο (*My Room*), μεταφέρει ένα μέρος από τον προσωπικό της χώρο με τη βοήθεια χαρτιών, φωτογραφιών και σημειώσεων που καταλαμβάνουν τους τοίχους σε επάλληλες πυκνές διατάξεις, λειτουργώντας σαν αναρίθμητα αυτοσχέδια post-it. Τα παλιά, επαναχρησιμοποιούμενα έπιπλα και τα μικροαντικείμενα που μαζεύτηκαν από τους δρόμους της Αθήνας, από κοινού με την «ταπετσαρία» των προσωπικών της αναμνήσεων στους τοίχους, αφηγούνται την ιστορία μιας γυναίκας που ζει και κινείται στο αστικό περιβάλλον της πόλης. Η εικόνα συμπληρώνεται από το βίντεο που προβάλλεται από την ξύλινη τηλεόραση: εικόνες, μουσικές, ψίθυροι τραγουδιών, μετατρέπουν το αστικό σκηνικό σε ένα προσωπικό αυτογνωσιακό τοπίο.

Η εγκατάσταση του Πάνου Κόμπη έχει επεκτατικό χαρακτήρα. Σε αντίθεση, ωστόσο, με τη βίαιη και καταστρεπτική παρέμβαση του

migration of butterflies is a relatively recent discovery,” notes the artist about her work: “Unlike birds, most butterflies migrate in a single direction, from their birthplace to some new area. There are several possible explanations for this behavior: it may have to do with the destruction of their original habitat, with the need to avoid overpopulation and, in any case, with the instinct of survival.”

In the digital installation by Christos Simatos (*Third Passage*) a wall sets a tactile and visual boundary. It defines a space, an area, it encloses a human activity, it isolates. The multiple photographs of the installation create new openings, countering the structural function of the wall and providing unexpected visual ways out. The image, broken into fragments, unfolds over the wall without covering it completely. In parts, the photographic fragments become denser to form a whole image/passage, and elsewhere it is the white of the wall that dominates. The installation functions at once as an indivisible whole and as a set of individual points, inviting the viewer to participate visually in the illusion of the depicted structural elements.

The installation, *Room with Dolls*, enables Dimitris Skouroyannis to weave a personal fairytale/room whose plot spans the spectrum from tenderness for the familiar to fear for the perishable. The artist uses a wide range of handicraft techniques and materials (embroidery, mosaic, voile, thread, wood, wool, etc.), a flexible range of sizes (three square tables stacked in a spiral and gradually diminishing in size to denote the relationship between child-man/doll/effigy) and a symbolic scale of time and lifecycles (walls covered with old photos of girls who are now grandmothers or even dead; dolls which remain intact; the lamb-toy as a symbol of purity; the shearing of sheep in early summer as a repetitive process).

ανθρώπου στο φυσικό περιβάλλον, προκαλεί συναισθήματα γαλήνης. Σύμφωνα με τον ίδιο, «πρόκειται για ανατροπή που δεν έχει κακοποιό αιτία, αλλά στοχεύει στην αποκάλυψη της αρχικής φύσης των όντων και προτρέπει στην επιστροφή του ανθρώπου στη φύση»: η φαρμακευτική ουσία κάνναβη παραπέμπει στην αρχαιότητα όπου ο αρχιτέκτονας ήταν ολιστικός κατασκευαστής (γιατρός, ιερέας και αστρονόμος) και θεραπευτής (για το σώμα, το συναίσθημα και το πνεύμα), προσφέρει την ίαση σε έναν θανάσιμα πληγωμένο τεχνολογικό πολιτισμό και θέτει στόχους αντίστοιχους για τη σύγχρονη αρχιτεκτονική. Εισβάλλει στον βιομηχανικό χώρο όπου ενυπάρχουν ο σύγχρονος πολιτισμός και η τεχνολογία και τον μεταμορφώνει, δίνοντας την αίσθηση της σταδιακής εξάπλωσης καθώς αναπτύσσεται όμοια με ένα αναρριχητικό φυτό, ανάμεσα σε διάτρητες επιφάνειες και πυκνές συστάδες βολβών που λειτουργούν ως αυτογονιμοποιούμενες και αλληλοεξαρτώμενες έμβιες μονάδες δόμησης, ενώ ο χώρος εισέρχεται σε ένα νέο στάδιο μετάπλασης-αλλαγής ταυτότητας.

Η εγκατάσταση της Έλενας Παπαδημητρίου (*Μετανάστευση*), επικαλούμενη την αέναη αναπαραγωγή μοτίβων και το ανάλαφρο, βραχύβιο σύμβολο της πεταλούδας, πραγματεύεται την οδυνηρή περιπέτεια της ανθρώπινης μετανάστευσης. «Η μετανάστευση της πεταλούδας είναι σχετικά πρόσφατη ανακάλυψη», σημειώνει η ίδια με αφορμή το έργο της. «Σε αντίθεση με τα πουλιά, οι περισσότερες πεταλούδες μεταναστεύουν προς μια μοναχά κατεύθυνση, από τον γενέθλιο τόπο τους προς μια νέα περιοχή. Υπάρχουν πολλές πιθανές εξηγήσεις γι' αυτό: η αποφυγή του υπερπληθυσμού, η εύρεση νέας κατοικίας, η καταστροφή του φυσικού τους περιβάλλοντος, και, κυρίως, το ένστικτο της επιβίωσης».

Στην ψηφιακή πολυ-εικονική εγκατάσταση του Χρίστου Σιμάτου (*Τρίτο πέρασμα*), ένας τοίχος λειτουργεί σαν όριο, απτικό και οπτικό. Δημιουργεί έναν χώρο, μια περιοχή, περιβάλλει